ЗМІСТ

Історія Олівера: роман

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **book2go.com.ua**

Про книгу

Олівер Барретт IV, нащадок багатого американського сімейства, знайшов свою справжню другу половину, зустрівши Дженніфер Кавіллері, дочку бідних італійських іммігрантів. І хоча їхнє кохання, палке й чарівне, виявилося нестерпно коротким через передчасну смерть Дженні, його вистачило на все життя Олівера - принаймні так казав собі він сам, щиро переконаний, що більше ніколи й нікого не покохає. Але одного дня в його житті з'являється інша дівчина, прекрасна й загадкова Марсі, і майбутнє знову обіцяє йому золоті перспективи... Продовження класичної «Історії кохання» - пронизлива історія подорожі з самотньої темряви горя у полум'яну країну пристрасті. Розповідь, автор якої захопить ваше серце так, як це вміє лише Ерік Сіґал.

ЕРІК СІГАЛ

СИКВЕЛ БЕСТСЕЛЕРА «ІСТОРІЯ КОХАННЯ»

ІСТОРІЯ ОЛІВЕРА

ЧИ МОЖНА ЗУСТРІТИ КОХАННЯ ВСЬОГО ЖИТТЯ ЩЕ РАЗ?

ЕРІК СІГАЛ

ІСТОРІЯ ОЛІВЕРА

Сіґал Е.
Історія Олівера : роман / Е. Сіґал ; пер. з англ. К. О. Бєляєва. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2025. — 240 с.

ISBN 978-966-10-2177-7

Erich Segal. Oliver’s Story

Copyright © Karen Segal 1977
Copyright © Karen Segal 1977
© Бєляєв К.О., переклад, 2024
© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

Олівер Берретт IV, нащадок багатого американського сімейства, знайшов свою справжню другу половину, зустрівши Дженніфер Кавіллері, дочку бідних італійських іммігрантів. І хоча їхнє кохання, палке й чарівне, виявилося нестерпно коротким через передчасну смерть Дженні, його вистачило на все життя Олівера — принаймні так казав собі він сам, щиро переконаний, що більше ніколи й нікого не покохає. Але одного дня в його житті з’являється інша дівчина, прекрасна й загадкова Марсі, і майбутнє знову обіцяє йому золоті перспективи… Продовження класичної «Історії кохання» — пронизлива історія подорожі з самотньої темряви горя у полум’яну країну пристрасті. Розповідь, автор якої захопить ваше серце так, як це вміє лише Ерік Сіґал.

Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.

Присвячую Карен
Amor mi mosse[1]

---

[1] Мною рухало кохання (*італ.*).

Смерть закінчує життя, але не закінчує стосунки, їхнє прагнення у свідомості людини, що лишилася жити, до певного вирішення — якого, можливо, ніколи не знайти.

Роберт Андерсон,
«Я не співав своєму батькові»

1

Червень 1969

— Олівере, ти хворий!

— Я — що?

— Ти дуже хворий!

Фахівець, який поставив мені цей страхітливий діагноз, пізно прийшов у медицину. Власне, до сьогодні я вважав його кондитером. Фахівця звуть Філіп Кавіллері. Колись його дочка Дженні була моєю дружиною. Вона померла. А ми залишилися, діставши від неї у спадок право опікуватися один одним. Тож раз на місяць я приїжджав до нього в Кренстон: пограти в боулінг, випити, скуштувати екзотичної піци. Або ж він сам складав мені компанію в Нью-Йорку для участі в не менш захопливій гамі заходів. Але сьогодні, щойно зійшовши з потяга, замість того, щоб привітати мене черговою ласкавою непристойністю, він крикнув:

— Олівере, ти хворий!

— Справді, Філіпе? І якого біса, на твою мудру професійну думку, зі мною не так?

— Ти не одружений!

Він не став обтяжувати себе подальшими роз’ясненнями, а просто розвернувся і, тримаючи в руці валізу зі шкірозамінника, попрямував до виходу.

У променях ранкового сонця скло та сталь міста здавалися майже доброзичливими. Тому ми обидва погодилися пройти пішки двадцять кварталів до місця, яке я жартома називав своєю парубоцькою квартирою. На розі Сорок сьомої вулиці та Парку Філ обернувся й запитав:

— Як проходять твої вечори?

— О, насичено, — відповів я.

— Насичено? Гм, це добре. І з ким?

— З «Опівнічними рейдерами».

— Це хто — вулична банда чи рок-гурт?

— Ні те, ні інше. Ми — група юристів, які добровільно проводять час у Гарлемі.

— Скільки вечорів на тиждень?

— Три.

Ми знову мовчки пішли центром міста.

На розі П’ятдесят третьої та Парку Філ знову порушив мовчання.

— Залишається чотири вільних вечори.

— До всього, на мені купа домашньої роботи з офісу.

— А, ну так, звісна річ. Домашню роботу треба робити.

Філ був, м’яко кажучи, не в захваті від того, що я серйозно зайнявся безліччю нагальних питань (наприклад, призовними картками). Тому мені доводилося натякати на їхню значущість.

— Я часто буваю у Вашингтоні. За місяць виступатиму в суді у справі про Першу поправку. Щодо того шкільного вчителя...

— О, захищати вчителів — це добре, — сказав Філіп. І додав ніби так, між іншим: — А як у Вашингтоні з дівчатами?

— Не знаю. — Я знизав плечима й пішов далі.

На розі Шістдесят першої та Парку Філ Кавіллері зупинився й зазирнув мені в очі.

— Коли, чорт забирай, ти збираєшся знову завести свій мотор?

— Минуло не так багато часу, — відповів я. І подумав: великий філософ, який стверджував, що час лікує рани, забув повідомити, за який саме часовий проміжок.

— Два роки, — сказав Філіп Кавіллері.

— Півтора, — поправив я його.

— Так, авжеж... — промовив він хрипко, під кінець майже нечутно. Чим видав, що теж досі відчуває холод того грудневого дня, але... півтора року тому.

У решті кварталів я спробував знову підігріти атмосферу, рекламуючи квартиру, яку винаймав після його останнього приїзду.

— То це вона?

Філ озирався навколо, здійнявши брову. Усе було впорядковано та охайно. Того ранку я спеціально викликав прибиральницю.

— Це що за стиль? — запитав він. — Сучасний гівнобокс?

— Агов, — обурився я. — Мої потреби дуже прості.

— Ще б пак. У кренстонських щурів житло здебільшого не гірше від цього. У деяких — навіть краще. А це що, в біса, за книжковий розвал?

— Юридичні довідники, Філе.

— Звісна річ, — сказав він. — І як саме ти розважаєшся — мацаєш шкіряні палітурки?

Гадаю, я міг би успішно звинуватити його у вторгненні в моє особисте життя.

— Послухай, Філіпе, чим я займаюся, коли залишаюся сам, — моя особиста справа.

— Хто заперечує? Але сьогодні ти не сам. Тож ми з тобою здійснимо світський вихід.

— *Що-що* здійснимо?

— Я придбав цей модний піджак — який ти, до речі, так і не похвалив — не для того, щоб переглядати якийсь паршивий фільм. Я зробив цю шикарну нову стрижку не для того, щоб ти вважав мене милим. Ми відтягнемося на всі сто. Ми заведемо нових друзів...

— Як-от?

— Як-от подруг. Мерщій наряджайся.

— Я йду в кіно, Філе.

— Дідька лисого! Слухай, я знаю, що ти прагнеш отримати Нобелівську премію за страждання, але я цього не допущу. Чуєш? Не допущу! — Він не на жарт розійшовся. — Олівере, — прорік Філіп Кавіллері, тепер святий отець-єзуїт, — я тут, щоби врятувати твою душу і врятувати твою дупу! І ти слухатимеш, що я тобі кажу. Ти слухаєш?

— Так, отче Філіпе. Що конкретно я маю зробити?

— Одружитися, Олівере!

2

Ми поховали Дженні раннім грудневим ранком. Нам пощастило, бо до полудня лютий новоанглійський шторм перетворив світ на пейзаж зі сніговими скульптурами. Батьки запитали мене, чи поїду я з ними потягом до Бостона. Я ввічливо відмовився, наполягаючи на тому, що потрібен Філіпу, інакше він зламається. Насправді все було навпаки. Оскільки впродовж усього життя я не стикався з утратами й болем, мені самому потрібен був Філіп — навчити мене горювати.

— Прошу, будь на зв’язку, — сказав батько.

— Гаразд, буду. — Я потиснув йому руку та поцілував маму в щоку. Потяг вирушив на північ.

Спочатку в будинку Кавіллері було шумно. Родичі не хотіли залишати нас удвох. Але поступово, один за одним гості роз’їхалися — адже всі вони, природно, мали власні сім’ї. На прощання кожен із них заручився від Філа обіцянкою, що той відкриє магазин і стане до роботи. Це був єдиний вихід. Філ усім слухняно кивав, ніби кажучи: авжеж!

Аж ось, нарешті, ми лишилися удвох. Ми не мали жодної потреби рухатися, оскільки кожен із гостей залишив на кухні місячний запас усього на світі.

Тепер, не відволікаючись на тіток та кузин, я почав відчувати, що дія церемоніального новокаїну потроху минає. Раніше я гадав, що мені боляче. Тепер зрозумів, що це було просто заціпеніння. Агонія лише починалася.

— Агов, тобі час повернутися до Нью-Йорка, — промовив Філ не надто переконано.

Я не став зауважувати, що його пекарня, здається, зачинена. Натомість сказав:

— Не можу. Маю де з ким зустріти Новий рік тут, у Кренстоні.

— З ким це? — запитав він.

— З тобою, — відповів я.

— Це буде дуже весело, — сказав він, — але обіцяй: новорічним ранком ти поїдеш додому.

— Гаразд, — погодився я.

— Гаразд, — повторив він.

Мої батьки телефонували щовечора.

— Ні-ні, точно нічого не треба, місис Берретт, — запевняв Філ. Вона явно запитувала, чим може... допомогти.

— Ні-ні, нічого не треба, батьку, — казав я своєю чергою. — Але дякую.

Філ показав мені секретні фото. Світлини, колись приховані від мене за найсуворішим наказом Дженні.

— Чорт, Філе, я не хочу, щоб Олівер бачив мене з брекетами!

— Але Дженні, ти була дуже симпатичною.

— А тепер я ще симпатичніша, — відповіла вона у своєму фірмовому стилі. Відтак додала: — І жодних дитячих фото, Філе.

— Але чому? Що не так?

— Не хочу, щоб Олівер бачив мене товстою.

Я з подивом спостерігав за цією веселою сваркою. На той час ми вже були одружені, і мені й на думку б не спало розвестися з нею через якісь стародавні брекети.

— Агов, хто тут головний? — зауважив я Філу, підтримуючи дійство.

— Вгадай. — Він усміхнувся. І поклав альбоми назад, не розгорнувши.

А сьогодні ми їх подивилися. Фотографій було багато.

На всіх найстаріших яскраво сяяла «Т’реза» Кавіллері, дружина Філіпа.

— Вона схожа на Дженні.

— Вона була вродлива, — зітхнув він.

Десь після дитячої повноти Дженні, але до її брекетів Т’реза зникла з фото.

— Я не мав дозволяти їй їхати вночі, — сказав Філ — так, ніби аварія, у якій та загинула, сталася лише напередодні.

— Як ти дав цьому раду? — запитав я. — Як зміг пережити? — Я поставив це запитання з егоїстичних мотивів: почути, який саме спосіб — можливо, бальзам і для моєї душі — він запропонує.

— Хто сказав, що я зміг це пережити? — відповів Філіп. — Але поруч зі мною принаймні була маленька дочка...

— Про яку ти міг піклуватися...

— Яка могла піклуватися про мене, — сказав він.

І я вислухав низку розповідей про засекречену сторону життя Дженніфер. Як вона робила все, щоб допомогти йому. І полегшити його біль. Йому довелося дозволити їй готувати. Гірше за те, йому довелося їсти її перші кулінарні витвори — за рецептами, знайденими (і знешкодженими) в журналах із супермаркетів. Вона змусила його продовжити ходити в боулінг із приятелями щосереди. Вона відчайдушно намагалася зробити його щасливим.

— То це через неї ти так і не одружився, Філе?

— Що?

— Через Дженні?

— Господи, ні. Вона сама діставала мене вимогою одружитися — навіть сватала!

— Справді?

Він кивнув.

— Їй-бо, намагалася підсунути мені ледь не кожну більш-менш підхожу італоамериканку від Кренстона до Потакета.

— Але всі вони нікуди не годилися, так?

— Чому, були й непогані, — відповів він. Чого я аж ніяк не очікував. — Міс Рінальді, вчителька англійської в молодших класах школи Дженні...

— Он як? — подивувався я.

— ...була дуже непогана. Ми з нею бачилися деякий час. Тепер заміжня. Троє дітей.

— Мабуть, ти не був готовий, Філе.

Він подивився на мене й похитав головою.

— Слухай, Олівере... колись мені вже випало все це. І хто я, в біса, такий, щоб надіятися, ніби Бог двічі дасть мені те, чого люди здебільшого взагалі ніколи не отримують?

І відвів погляд, наче шкодуючи, що видав мені цю правду.

У перший день нового року Філ буквально заштовхав мене в потяг, що йшов додому.

— Пам’ятай, що ти обіцяв повернутися до роботи, — сказав він.
— Ти теж, — відповів я.
— Це допомагає. Повір мені, Олівере, це дійсно допомагає.
І тут потяг рушив.

Філ мав рацію. Занурюючись у чужі юридичні проблеми, я знаходив вихід гніву, який починав відчувати. Невідомо хто невідомо як познущався з мене, думав я. Напсував у адміністрації світу, небесній канцелярії. І я відчував, що мушу вдіяти бодай щось, аби це виправити. Мене дедалі більше приваблювали «судові помилки». А в нашому саду, о так, якраз тоді буяла ціла купа злісних бур’янів.

Завдяки справі «Міранда проти Аризони» (384 U.S. 436)[1] я став хлопцем нарозхват. Верховний суд визнав: підозрюваному необхідно повідомити, що він може зберігати мовчання, поки не знайде адвоката. Не знаю, скількох нещасних встигли доправити в суд перед тим без належного захисту, але я раптово розлютився за всіх. Наприклад, за Лероя Сіґера, який уже перебував у Аттиці[2], коли я отримав його справу через «Громадянські свободи»[3].

Лі був засуджений на підставі власноруч підписаного зізнання, спритно (о так — але чи законно?) вирваного з нього після довгого допиту. Виводячи під зізнанням своє ім’я, він погано усвідомлював, що робив — можливо, на ту мить здатний думати тільки про те, що тепер йому нарешті дадуть виспатися. Повторний суд над ним став однією з головних нью-йоркських справ, заснованих на прецеденті Міранди. І ми домоглися його звільнення. Дещиці правосуддя заднім числом.

«Спасибі, чувак», — подякував він мені й повернувся, щоб поцілувати свою заплакану дружину. «Вітаю на волі», — сказав я, відсторонюючись, не в змозі розділити щастя Лероя Сіґера. Крім того, він мав дружину. І — хай там як, а на світі була ще сила тих, кого ми на адвокатському сленгу називаємо «постраждaнцями».

Наприклад, Сенді Веббер, який вів дуель зі своєю призовною комісією за отримання статусу свідомого відмовника. Комісія вагалася. Сенді не з квакерів, тому було неочевидно, що він відмовляється йти на війну саме з «глибоких переконань», а не через звичайне боягузтво. І все ж попри те, що ситуація видавалася вкрай небезпечною, він не

хотів їхати до Канади. Йому конче потрібне було визнання його права власноруч розпоряджатися своєю совістю. Він був тендітний. І його дівчина страшенно за нього боялася. Один із його друзів відбував термін у Льюїсбурзі[4] і був від цього зовсім не в захваті. «Їдьмо в Монреаль», — просила дівчина. «Я хочу залишитися й боротися», — сказав він.

Ми так і вчинили. Ми програли. А потім подали апеляцію і виграли. Він був радий отримати три роки миття посуду в лікарні.

«Ви просто крутезні!» — співали Сенді і його дама, обіймаючи мене вдвох. Я ж відповів: «Не втрачайте віри». І рушив далі — полювати на нових драконів. На мить озирнувшись, побачив, як вони танцюють на тротуарі. І пошкодував, що не можу всміхнутися.

Я був дуже злий.

Я засиджувався на роботі, скільки ставало сил. Я не любив виходити з офісу. Усе в нашій квартирі ніби променилося нею — Дженні. Піаніно. І її книги. Меблі, які ми разом вибирали. Так, я начебто казав собі, що мушу переїхати. Але повертався додому так пізно, що це вже не мало значення. Потроху я звик до соло-обідів на нашій тихій кухні, до прослуховування касет самотніми вечорами — хоча й уникав сидіти в читальному кріслі Дженні. Я навіть майже навчився засинати в нашому такому порожньому ліжку. І тому й гадки не мав, що мені доведеться покинути це місце.

Поки не відчинив двері.

Це була шафа Дженні, яку я до того дня оминав стороною. Але з якоїсь дурості відчинив. І побачив її одяг. Сукні Дженні, її блузки та шарфи. Її светри — навіть один шкільний, який вона не захотіла викинути й носила вдома попри потертість. Усе це було, а Дженні — ні. Годі висловити, що я думав, дивлячись на ці шовкові та вовняні спогади. Здавалося, що якщо я доторкнуся до цього стародавнього светра, то зможу відчути бодай молекулу живої Дженні.

Я зачинив двері шафи й більше ніколи їх не відчиняв.

За два тижні Філіп Кавіллері тихо зібрав усі її речі й поїхав. Він пробурмотів, що знає одну католицьку групу, яка допомагає бідним. А перед тим як вирушити до Кренстона на позиченій у пекаря вантажівці, сказав із напуттям:

— Більше тебе не відвідуватиму, поки не переїдеш.

Смішно. Щойно він позбавив будинок від усього, що пробуджувало Дженні в моїй пам’яті, я за тиждень знайшов нову квартиру. Маленька, схожа на в’язницю (у Нью-Йорку на всіх вікнах першого поверху залізні решітки, пам’ятаєте?), вона була напівпідвальним приміщенням в коричневому будинку, де жив багатий продюсер. Його розкішні двері з золотими ручками красувалися половиною сходового маршу вище, тому люди, які прямували на його оргії, ніколи мене не турбували. Крім того, моє нове житло було розташоване ближче до офісу й лише за пів кварталу від Центрального парку. Усі ознаки вочевидь указували на моє швидке одужання.

І все ж я мушу зробити серйозне визнання.

Хоч я і мешкаю в новій квартирі, з новими постерами та суперновим ліжком, а друзі дедалі частіше кажуть «Маєш гарний вигляд, старий!», — є дещо, що я зберіг на пам’ять про Дженні, яка колись була моєю дружиною.

Там, удома, у нижній шухляді письмового столу лежать окуляри Дженні. Так. Обидві пари окулярів Дженні. Тому що самий лише погляд на них нагадує мені про прекрасні очі, які дивились на мене крізь їхні скельця.

В усьому ж іншому, як не забуває зауважити кожен, хто мене бачить, я в приголомшливій формі.

---

[1] «Міранда проти Аризони» (*англ.* Miranda vs. Arizona) — історична судова справа, розглянута Верховним Судом США 1966 року. Рішенням у справі суд постановив, що будь-які свідчення можуть бути використані в суді тільки в тому випадку, якщо сторона обвинувачення може довести, що підозрюваний перед допитом був поінформований про право на адвоката і право не свідчити проти себе.

[2] Виправний заклад Аттика (*англ.* Attica Correctional Facility) — в’язниця категорії супермаксимальної безпеки у місті Аттика, штат Нью-Йорк.

[3] Американська спілка захисту громадянських свобод (*англ.* American Civil Liberties Union, ACLU) — американська некомерційна організація, метою якої є «захист та охорона особистих прав та свобод, гарантованих кожній людині в цій країні конституцією та законом Сполучених Штатів». Головний офіс спілки розташований на Мангеттені в Нью-Йорку.

[4] Федеральна виправна установа, Льюїсбург (*англ.* Federal Correctional Institution, Lewisburg) — федеральна в’язниця категорії середньої безпеки в місті Келлі, штат Пенсильванія.

3

— Привіт, мене звуть Філ. Мій коник — випічка печива.

Неймовірно! З того, як він засвоїв тутешній сленг, можна було вирішити, що кекси — це його хобі, а не прямий заробіток.

— Привіт, Філе, я Джен. Симпатична в тебе компанія.

— І в тебе теж, — відказав Філ — так невимушено, ніби народився серед цього світського мотлоху.

Це іскристе словесне пікірування відбувалося в «Чорносливі Максвелла» — вельми модному барі для самотніх на розі Шістдесят четвертої та Першої. Взагалі-то бар називається «Слива Максвелла», але мій всепроникний цинізм псує плоди оптимізму інших. Простіше кажучи, я ненавиджу цей заклад. Я терпіти не можу цих удаваних юних красунчиків-свінгерів[5], які марнують час в ейфорійних балачках. Ще й поводяться так, ніби вони мільйонери або літературні критики. Або, чого доброго, справді самотні.

— Це Олівер, — представив мене Філіп Кавіллері: костюм від «Роберта Голла»[6], зачіска від Дома Кренстонського, кашеміровий светр від Кардена (придбаний через підвальчик Файліна[7]).

— Привіт, Ол, — привіталася Джен. — Ти дуже милий. Теж любиш печиво?

Можливо, вона була модель. Із тих, про яких у журналах пишуть «мов статуетка». Як на мене, вона скидалася на жирафу. І, звичайно ж, мала подружку-товстулю, Марджорі, яка хихикнула, коли її представляли.

— Часто тут буваєш? — поцікавилася Джен, статуетка-жирафа.

— Ніколи, — відповів я.

— Авжеж, усі так кажуть. А я заїжджаю тільки на вихідних. Я з іншого міста.

— Який збіг, — сказав Філ, — я теж з іншого міста.

— А ти? — спитала мене Джен.

— А я зайшов поїсти, — відказав я.

— Та ну, — не повірила Джен.

— Він про те, — втрутився мій колега Філіп, — що ми хотіли б запросити вас обох на обід.

— Круто, — сказала Джен.

Ми пообідали в тому самому кварталі, у закладі з назвою «Огруддя Флори».

— Нічого так, — оцінила Джен.

Утім, я додав би, нічого дешевого. Філ виборов у мене рахунок (хоча й не зміг приховати шоку, вивчивши його). Він зробив щедрий жест, сплативши за все своєю «мастер-чардж»[8]. Я уявив величезну кількість печива, яке йому доведеться продати заради цього жесту...

— Ви дуже багаті? — запитала Філа смішлива Мардж.

— Ну, скажімо так, я людина з достатком, — відповів герцог Кренстонський і додав: — Хоча й не такий вишуканий, як мій зять.

Коротка пауза. Ах, ця деталь, вона завжди все ускладнює.

— Зять? — здивувалася Джен. — Тобто ви обидва, ну, типу... — І вона описала кілька запитальних кіл своєю кістлявою рукою з довгими нігтями.

Філ не знав, як відповісти, тож я допоміг йому, ствердно кивнувши.

— Ого, вау, — вигукнула Джен, — оце так фінт! І де ж ваші дружини?

— Ну, е-е, — зам’явся Філ, — вони...

Настала пауза, поки Філіп намацував рівновагу.

— Не в місті, — сказав я, рятуючи його від остаточного конфузу.

Настала ще одна пауза, поки Джен осмислювала мізансцену.

— Це круто, — схвалила вона.

Філ розглядав настінні фрески, я ж балансував на межі свого терпіння.

— Дівчата, — промовив я, — маю йти.

— Чому? — запитала Джен.

— Бо спізнюся на порнофільм. — І рушив геть.

— Ого, а *оце* справді дивно! — почув я вигук меткої Джен. — І цей гад ходить на порнофільми один?

— О, я на них не ходжу, — відгукнувся я через увесь переповнений зал. — Я в них *знімаюся*!

За кілька секунд на вулиці мене наздогнав Філ.

— Стривай, послухай-но, — сказав він. — Колись треба почати.

— Гаразд, ми почали.

— То чому ти пішов?

— Невимовна радість була просто вбивчою, — уїдливо відповів я.

Ми пішли мовчки.

— Послухай, — нарешті промовив Філіп. — Це був спосіб повернутися до справ.

— Але має бути кращий спосіб.

— Наприклад?

— А, не знаю, — сказав я безтурботно. — Дам оголошення.

Почувши це, він замовк на кілька секунд. Потім видав:

— Ти його вже дав.

— *Що*? — Я зупинився й недовірливо подивився на нього. — Я — *що*?

— Пам’ятаєш той шикарний книжковий огляд, який читала Дженні? Я дав за тебе оголошення. Не хвилюйся. Дуже стримане. Зі смаком. Вишукане.

— Ох, — сказав я. — І що за оголошення?

— Ну, щось на кшталт «Нью-йоркський адвокат, який захоплюється спортом і антропологією...»

— Якою, в біса, антропологією?

Він знизав плечима.

— Подумав, звучить інтелектуально.

— Оце чудово. Горю бажанням прочитати відповіді.

— Тримай. — Він дістав із кишені три різні конверти.

— Що там написано?

— Я не читаю чужі листи, — прорік Філіп Кавіллері, незламний поборник права на приватне життя.

Тож просто там, під помаранчевим вольфрамовим ліхтарем, геть зачудований, із дещицею тривожного трепету — не кажучи вже про Філіпа біля мого плеча, — я оприлюднив зразок послання.

«От лайно!» — сказав я подумки, але не вголос. Філ, який вдавав, що не читає, просто видихнув:

— Боже!

Кореспондентка справді захоплювалася антропологією. Але в епістолі пропонувалися язичницькі обряди — настільки дикі та дивні, що Філіп ледь не зомлів.

— Це якийсь жарт, — ледь чутно пробурмотів він.

— Так. Над тобою, — відповів я.

— Але як комусь може подобатися така дичина, Олівере?

— Філіпе, це і є прекрасний новий світ[9], — сказав я і всміхнувся, щоб приховати власне здивування. Решту листів я викинув в урну.

— Слухай, вибач, — промовив Філіп після кількох секунд дуже ошелешеного мовчання. — Я справді не знав.

Я обійняв його за плечі й розсміявся. Відчувши полегшення, він теж реготнув.

Ми вирушили додому посеред цілющого нью-йоркського вечора. Тільки ми вдвох. Бо наші дружини були... не в місті.

---

[5] Свінг (*англ.* swing) — груповий секс за участю двох або більше сталих пар, що обмінюються партнерами. Прихильники свінгу називають себе свінгерами.

[6] «Роберт Голл» (*англ.* Robert Hall Clothes, Inc.) — популярний американський бренд чоловічого одягу. Існував у 1937–1977 роках.

[7] «Підвальчик Файліна» («Файлінз Бейсмент», *англ.* Filene’s Basement) — американська мережа універсальних магазинів. Існувала в 1908–2011 роках.

[8] «Мастер-Чардж» (*англ.* Master Charge) — назва міжнародної платіжної системи та картки «Мастеркард» у 1966–1979 роках.

[9] «Прекрасний новий світ» (*англ.* Brave New World; 1931) — роман-антиутопія англійського письменника Олдоса Гакслі.

4

Біг допомагає.

Очищує розум. Знімає напругу. Є соціально прийнятним як цілком самотнє заняття. Тож навіть якщо я працюю над якоюсь важливою справою або провів цілий день у суді, у Вашингтоні або деінде, я вдягаю свій спортивний костюм і біжу.

Так, колись я грав у сквош. Але це потребує дещо інших навичок. Наприклад, певного обсягу красномовства для вигуків на кшталт «Класний удар!» або «Ну що, цьогоріч розмотаємо Єль?». Це виходить далеко за межі моїх нинішніх здібностей. Тому я бігаю. Фізичні вправи в Центральному парку позбавляють від непотрібних розмов.

— Агов, Олівере, сучий ти сину!

Одного дня мені здалося, що я почув своє ім’я. Просто уява. Ніхто ніколи не окликав мене в парку. І я потрюхав далі.

— Клятий гарвардський снобе!

Хоча світ рясніє хлопцями, які підходять під цей опис, я все ж якимось чином відчув, що кличуть саме мене. Озирнувшись, я побачив, що мене збирається обігнати на велосипеді мій колишній сусід по кімнаті в коледжі Стівен Сімпсон, з випуску 1964 року.

— Гей, та що з тобою, в біса, не так? — сказав він на знак привітання.

— Сімпсоне, із чого ти взяв, що зі мною щось не так?

— Ну, по-перше, я тепер дипломований лікар; по-друге, я наче як твій друг; і по-третє, я залишаю тобі повідомлення, на які ти ніколи не відповідаєш.

— Я подумав, що студентам медінституту завжди бракує часу...

— Слухай, Берретте, я був зайнятий, але знайшов час одружитися з Ґвен. Я телефонував — навіть надіслав телеграмою запрошення до твого офісу, — але ти не прийшов.

— Ох, вибач, Стіве, я не отримав повідомлення, — спробував ухилитися я.

— Та ну? Як же вийшло, що за пів місяця ти надіслав весільний подарунок?

Господи, цьому Сімпсону варто було б стати адвокатом! Але як я міг пояснити, що насправді потребував відпустки від людського роду загалом?

— Мені шкода, Стіве, — відповів я, сподіваючись, що він нарешті поїде геть.

— Ти не шкодуєш. Ти просто виглядаєш жалюгідно.

— Дякую. Передавай привіт Ґвен.

Він не від'їжджав від мене ні на крок.

— Слухай, не питай мене чому, але Ґвен хотіла б тебе побачити, — сказав Сімпсон.

— Жахливий мазохізм. Вона говорила з лікарем?

— Зі мною. Я сам їй сказав, що вона зваріювала. Але оскільки ходити в театр — розвага не для наших кишень, наш найдешевший спосіб посміятися — саме ти. Як щодо вечора п'ятниці?

— Я зайнятий, Сімпсоне.

— Авжеж, знаю-знаю. Незмінний нічний суд. Словом, приходь о восьмій. — І він помчав далі, обернувшись лише раз. Ніби звертаючись до розумово неповносправного, пояснив: — Цієї п'ятниці о восьмій вечора. Адреса є у чортовому довіднику, тож жодних відмовок.

— Забудь, Стіве. Мене там не буде!

Він удав, ніби не почув моєї рішучої відмови. Клята зарозумілість — думати, що мною можна настільки зневажати.

Словом, хлопець із «Шеррі-Леманна»[10] завірив мене: «Шато Лінч-Баж», дарма що лише п'ятирічної витримки, є дуже недооціненим і належить до найкращих бордо («чарівне, округле[11], ігристе»). Тому я взяв дві пляшки (врожаю 1964). Навіть якщо Сімпсони знудяться до сліз, вони матимуть чудове вино для розради.

Сімпсони зобразили радість від мого візиту.

— Олівере, ти зовсім не змінився!

— Ти теж, Ґвен!

Я помітив, що в них на стінах висять ті самі постери.

Енді Воргол[12] у його найпопсовішій іпостасі. («В юності я бачила той чортів суп "Кемпбелл" мало не щодня, тож нізащо не повісила б

його на стіну!»[13] — зауважила моя дружина, коли ми були у них багато років тому.)

Ми сіли на підлогу. З динаміків у кутку Пол і Арт неголосно запитували, чи не збираємося ми на ярмарок у Скарборо[14]. Стівен відкоркував біле «Мондаві». Я поглинув безліч солоних кренделиків, обговорюючи з Ґвен метафізичні глибини. Наприклад, те, як обтяжливо винаймати житло, як нечасто їм зі Стівом удається провести тихий вечір. І, звісно, як я оцінюю шанси Гарварду розмотати Єль цього року. Ґвен не уточнила вид спорту. З тим самим успіхом вона могла б запитати, чи зміг би Їнь розмотати Ян. А втім, неважливо. Головне, що вони намагалися дати мені зрозуміти: у них я можу розслабитися. Усе виявилося зовсім не так погано, як я собі уявляв.

Раптом пролунав дзвінок, і я завмер.

— Що це? — запитав я.

— Спокійно, — промовив Стів. — Просто інші гості.

У тембрі дзвінка я безпомилково відчув змову.

— Які ще гості? — запитав я.

— Ну, взагалі-то, — сказала Ґвен, — це лише одна гостя.

— Тобто гостя без пари, так? — уточнив я, почуваючись загнаною в кут твариною.

— Так збіглося. — Стів пішов відчиняти.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ